

gøre. Det var bare den Sol . . . og saa maaske den daarlige Luft.“

„Ja, om Grunden skal jeg ikke udtale mig,“ sagde Eberhard lidt afvisende. „Men ogsaa i den Henseende vil Lægen bedst kunne give Besked.“

Trods sine gode Forsætter havde Per ikke kunnet lade være med at spejde ogsaa i Broderens Udtryk efter den Triumf, han mest af alt frygtede. Men Eberhard stod med Ryggen til Lyset, og desuden var hans Ansigt med det fremtrædende Underbid i endnu højere Grad end Søsterens en ubevægelig Lædermaske, hvis Liv helt var samlet i Blikket.

Per gentog, at han naturligvis bøjede sig for deres Ønske; kun bad han om, at der maatte blive sendt Bud efter den Professor Larsen, han engang før havde raadspurgt i et lignende Tilfælde.

Men denne Anmodning blev taget ham meget ilde op baade af Eberhard og Signe. De saae paa hinanden, og Broderen sagde:

„Vi har jo vor Huslæge. Han er ganske vist ikke Professor; men det er en Mand, til hvem vi har fuld Tillid.“

„Moder havde ingen anden,“ tilføjede Søsteren.

Per forstod dem ikke straks. Han sagde, at det vilde være ham ubehageligt at blive tilset af nogen anden Læge end den, som engang før havde undersøgt ham, og som derfor ogsaa bedst var i Stand til at dømme om hans Tilstand.

Men Eberhard vilde ikke give Køb.

„Jeg skal ikke udtale mig om dit Forhold til Professor Larsen,“ sagde han. „Men vi for vort Vedkommende kan ikke forbigaa vor egen Læge, saa meget mindre som vi ikke har nogen Grund til at være utilfreds med ham. Rimeligvis tager